

ἄλλη τις διάταξις, εἰς τὴν ὁποίαν κινεῖται ἐν τεμάχιον τῆς μηχανῆς, εἰδικῶς δὲ τὸ ζύγωμα τῶν ἐμβολοφόρων ἀτμομηχανῶν Ἀθῆν. 4) Ὀλίσθημα πολλαχ.: Ἐκαμε νὰ γλίστρα καὶ πᾶρ' τον κάτω Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Ἐκεῖα πὺν ἔτρεχα μονιτάρον, ἐπῆρα μιὰ γλίστρα καὶ κατρακύλησα σὰν κον-βάρι Κύθηρ. Ἡπῆρα μιὰ γλίστρα κ' ἤρθα κάτω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πῆρα μιὰ γλίστρα μὲ τ'μ παγουνιὰ π' κόντιφι νὰ σκουτουθῶ Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐφαγε μιὰ γλίστρα Μέγαρ. || Ποίημ.

Κριτής, κὶ ὁμως μὲ ἀδίκησες καὶ δὲ μοῦ παραστάθης
σὲ γλίστρα πνίχτρα καὶ σταυρωμὸ

Π. Βλαστ., Ἀργώ, 253. 5) Τὰ μετὰ τὴν ὀλίσθησιν ἐπὶ γλοιώδους ἐδάφους ἐναπομένοντα ἵχνη Εὐβ. (Κύμ.) κ.ά. 6) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἔδαφος ἐπικλινέες χιονισμένον τοποθετεῖται σάνις, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ παῖδες ὀλισθαίνουν πρὸς τὴν κατωφέρειν Θεσσ. (Σκήτ.) Μακεδ. (Φλόρ.): Πᾶμι νὰ κάνουμε γλίστρα Σκήτ. 7) Ἡ θαλασσία μέδουσα Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Ἡ θάλασσα εἶναι γιομάτη γλίστρες Ἑρεικ. Συνών. ἀ γ α λ ῆ φ α, γ ι α λ ο μ ο ὦ ν α, γ ι α λ ο μ ο ὦ ν ι, κ ο λ λ ι ᾱ σ τ ρ α, κ ο λ λ ι τ σ ι α ν ο ς, μ ο υ ν ᾱ β ρ α, μ ο υ ν ᾱ κ λ α, μ ο υ ν ῖ τ ῆ ς θ ᾱ λ α σ σ α ς, π ο υ τ ῖ, σ α λ ο ὗ φ α, τ σ ο υ κ ν ῖ δ α, τ σ ο ὗ χ τ ρ α. 8) Ἡ ἔλμινς Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.): Μὴν τρῶς γλνκά, θὰ γιονιμῶς γλίστρις Βλάστ. 9) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Α. Ρουμελ. (Συναπλ.) Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Βογας. Καστορ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Ὀλυμπ. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ι σ τ ρ ι ᾱ 3. 10) Εἶδος λεπτοῦ γήινου σκώληκος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς δόλωμα διὰ τὴν ἀλίευσιν ἱχθύων Ζάκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ. Σπάρτ.) 11) Εἶδος λιμναίας νήσσης Ἡπ. (Θεσπρωτ. Ἰωάνν.) 12) Εἶδος ἀγρίου χόρτου Ζάκ. 13) Τὸ δένδρον Κόμαρος ἢ ἀνδράχλη (Arbutus andrachne) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρεικιδῶν (Ericaceae) Σκόπ. Συνών. ἀ γ ρ ι ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ γ ρ ι ο κ ο ὗ μ α ρ ο 2, ἀ λ α φ ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ δ ρ α χ λ ι ν ι ᾱ, ἀ ν τ ρ ᾱ κ λ α (Π) 1, ἀ ν τ ρ ᾱ κ λ ι (Π) 1, ἀ ν τ ρ α κ λ ι ᾱ, ἀ ν τ ρ α κ λ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ ν τ ρ α κ λ ο κ ο ὗ μ α ρ ο ς, γ λ ι σ τ ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ψ ω ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ.

γλιστράδα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Ν. Χαλιόρ., Ὑδραϊκ. θρύλ., 129 — Λεξ. Ὑόλλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ῖ σ τ ρ α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾱ ὅ α.

1) Ἡ ὀλισθηρότης ἐνὸς τόπου, ἡ λειότης Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ ὀλίσθημα Ν. Χαλιόρ. ἐνθ' ἄν.: Ὡς τὴ γλιστράδα τίποτα δὲν ἔρχεται ἀντίθετο οὔτε γιὰ ἀπλὴ ὀφθαλμαπάτη.

γλιστράς ὁ, Πελοπν. (Πιάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Μεταφ. ἐπὶ τοῦ κατωρθοῦντος νὰ ἐκφεύγῃ τὰς δυσχερείας.

γλίστρημα τό, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γλίστρημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. γλίστρημαν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγκλίστρημα Ἡπ. γκλίστρημα Ἡπ. γκλίστρημα Ἡπ. ἀγκλίστρημα Ἡπ. ἀγκλίστρημα Ἡπ. Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ ῖ σ τ ρ η σ μ α καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ὀλίσθησις, τὸ ὀλίσθημα σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβαν.

Γούρτον.): Ἐκανε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ σκοτωθῇ σύνθηθ. Ἐφαγε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ φάου τὰ μοῦτρα μου Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐφαγε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ πᾶν ἔς τὸ ρέμα Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἐκανα ἓνα γλίστρημα καὶ γιόμισα οὐλὸς γλίνες Πελοπν. (Κοντογόν.) Εἶμι κακὸ τοῦ γλίστρημα ἔς τ' παγουνιὰ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ναί, καὶ γλίστρημα δά! Ἐκόδευγε νὰ βγάλλῃ τὰ μάθια τζη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιὰ τοῦτο βυθισμένος ὅπως ἤμουνα ἔς τῆς πέννας τὸ γλίστρημα τὸ ψιθυριστὸ... δὲν πῆρε ἀμέσως τ' ἀφτί μου ἓνα κρότο δίπλα Γ. Ψυχάρ., Ὡς τὸν ἤσκιο τοῦ πλκτ., 87 Μιὰ γυναικεία σιλονέτα, πὺν τοῦ θύμιζε ζωηρὰ τὸ ἀπαλὸ κὶ ἀνάλαφρο γλίστρημα τῆς Μαρίας Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγριολούλ., 142 || Ἄσμ.

Ρίξι νιρὸ ἔς τὴν πόρτα σου, σὰν ἔρθου, νὰ γλιστρήσου, νὰ βρῶ ἀφουρμὴ τοῦ γλίστρημα, νὰ μ'πῶ νὰ σὶ φιλήσου Θεσσ. (Τσαγκαραῖδ.) || Ποίημ.

Μὲ τὸ γλίστρημα φύγαμε τῶν ἀγριόγαττων
καὶ μὲ τῆς νυχτερίδας τὸ παραδάσμα

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 101. β) Μεταφ., ἐπιδεξιὰ ὑπεκφυγῆ, διολίσθησις πολλαχ.: Ἀσε τὰ γλιστρήματα καὶ ἀπάντησε ἔς αὐτὸ πὺν σὲ ρωτάω Λεξ. Δημητρ. Συνών. β ο ὗ ρ τ σ ι σ μ α 2, γ λ ι σ τ ρ ι ᾱ. γ) Πρᾶξις ἀνήθικος, ταπεινωτικῆ, ἠθικὸν παράπτωμα Ἀθῆν. Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Ἦταν μεγάλο γλίστρημα αὐτὸ Ἀθῆν.

γλιστρηματιὰ ἡ, ἐνιχ. γλιστρηματιὰ Λεξ. Βάιγ. γλιστρηματιὰ Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ῖ σ τ ρ η μ α. Ὁ τύπ. γ λ ι σ τ ρ η σ μ α τ ι ᾱ καὶ εἰς Σομ.

Γ λ ῖ σ τ ρ η μ α, ὀλίσθησις ἐνθ' ἄν.: Ἐπαιξα μινὰ γλιστρηματιὰ Σφακ.

γλιστρημὸς ὁ, ἐνιχ. γλιστρημὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Γ λ ῖ σ τ ρ η μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Εἶδα βοή πάλι ἐσὺ, ἔς τὸ γλιστρημὸ πὺν θὰ γλιστρήσῃ νὰ τοῦ λές τόφλα!

γλίστρης ὁ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Τὸ μὴ εἰσέτι τυροποιημένον γάλα: Δοκιμάζεις ἂν σκίζεται τὸ γάλα τὸ μισοπηγμένον, δηλαδὴ ὁ γλίστρης. Συνών. ἀ ν ε β α τ ὅ, ᾱ π α λ η (βλ. λ. ᾱ π α λ ὅ ς Β2), γ λ ι σ τ ρ ῖ τ η ς 2, γ λ ι σ τ ρ ὅ, γ λ ι σ τ ὅ γ α λ ο, σ τ ρ ι γ λ ῖ ᾱ τ α.

γλίστριά ἡ, Ἀθῆν. Εὐβ. (Βρύσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βαλτεσιν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μηλ. Τρίκκ. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀγλίστριά Πελοπν. (Λάμπ.) γκλίστριά Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

1) Ὀλίσθημα, ὀλίσθησις, γ λ ῖ σ τ ρ η μ α Ἀθῆν. Εὐβ. (Βρύσ.) Ἡπ. Μεγίστ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπῆρε μιὰ γλίστριά, μὰ τί! Βρύσ. Πῆρα μιὰ γλίστριά ἀπ' αὐτὴν τ' πέτρα κὶ βρέθηκα ἱκεῖ κατ' Σκόπ. Συνών. γ λ ῖ σ τ ρ η μ α. 2) Μέρος ὀλισθηρὸν Μεγίστ. 3) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Λάμπ. Μηλ. Τρίκκ. κ.ά.): Οἱ σκουληκαδέρες βγαίνουν μὲ τὴ βροχή. τίς

